

[Lone Dybkjær]

familiemedlemmer, var der altid nogen, der kunne tage sig af det.

Nu er familierne i den situation, at der er ingen til at tage sig af noget som helst, hvis der sker et eller andet. Der er ikke længere et socialt netværk på et tidspunkt, hvor behovet for det er større end nogen sinde.

Jeg tror, vi skal erkende, at de sociale netværk ikke kommer af sig selv. Det er ikke noget, folk bare opbygger, det viser praksis, sådan har vi nu engang udviklet os. Vi har utrolig svært ved at tage den form for kontakter, der kunne lette os i vores tilværelse. Vi er angst, hvis ikke vi kender folk utrolig godt, og vi kender altså ikke nødvendigvis vores naboer særlig godt.

Derfor tror jeg, det er vigtigt, at man i lokalsamfundene, i kommunerne prøver på at finde nogle ordninger, hvorved man kan skabe nogle sociale netværk. Jeg tror, at man burde kigge på, om ikke man kunne anvende de ressourcer, vi har i kommunerne til socialt arbejde og f.eks. kulturformidlende arbejde, til at gå ud i de enkelte områder og prøve konkret at finde muligheder for at skabe nogle sociale netværk. Det er selvfølgelig trist, at vi ikke selv kan gøre det, men vi må erkende, at det kan vi ikke. En sådan decentraliseret holdning vil være utrolig vigtig og noget af det, der sammen med samling om daginstitutionerne og udviklingen omkring folkeskolen kan skabe en større sammenhæng for familier med børn.

Inden børnekommissionens betænkning udkom, blev der udgivet et lille debathæfte, og dér havde jeg som børnekommissionsformand draget et digt frem. Det skabte i hvert fald debat, tør jeg sige, og netop derfor, men også, fordi det er eviggyldigt, har jeg lyst til at citere det i dag. Det er af Kahlil Gibran og jeg mener, det indeholder nogle meget vigtige holdningsmæssige ting:

»Jeres børn er ikke jeres børn.

De er sønner og døtre af livets higen mod sig selv.

De kommer gennem jer, men ikke af jer.

De er hos jer, men de hører jer ikke til.

I kan give dem jeres kærlighed, men ikke jeres tanker,

I kan huse deres legemer, men ikke deres sjæle,

for deres sjæle dvæler i morgendagens hus,

som I ikke kan besøge, end ikke i jeres drømme.

I kan stræbe efter at ligne dem, men søg ikke at få dem til at ligne jer, for livet går ikke baglæns eller tøver hos gårdsdagen.«

Dette digt er efter min opfattelse gribende i ordets egentligste forstand. Det indeholder ren kærlighed, men også længsel, erkendelse af, at man ikke kan leve forfra igen. Men mere end noget andet siger det, at børn har deres egen værdi. De er ikke noget, der blot er på vej til noget andet. De er enestående væsener. Det er os, der skal søge at efterligne dem og ikke omvendt.

Jeg synes derfor, digtet er et godt udgangspunkt, når vi skal diskutere børnenes situation i Danmark og vores holdninger til dem.

(Kort bemærkning).

**Jytte Andersen (S):**

Jeg er enig i, at det er trist, at vi ikke kan gøre noget for at få de sociale netværk til at fungere, som fru Lone Dybkjær gav udtryk for. Men sådan er det jo ikke. Vi kan her i Folketinget få noget til at ske ude i kommunerne. Det, vi plejer at bruge som gulerod, er at lave nogle refusionsordninger, som fremmer en bestemt udvikling. Nu er refusionerne jo lagt ud til kommunerne, og det er kommunens ansvar, og det er derfor, vi synes det er trist.

Men kunne vi i fællesskab overveje en mulighed for måske at lægge refusioner ud i forhold til den udvikling af sociale netværk, af forebyggende arbejde, af tilknytning imellem skoleforvaltning, kulturforvaltning, fritidsforvaltning og socialforvaltning, der er i den enkelte kommune, så er det jo op til Folketinget at beslutte, om vi skal gøre det, om vi vil have fremmet den udvikling.

Det vil jeg gerne bede om en kommentar til fra fru Lone Dybkjær i næste omgang. Indgår det i overvejelserne, for vi synes, det er lidt trist at erkende, at vi ikke kan, når vi ved, vi kan?

**Birgith Mogensen (CD):**

Det er et meget stort emne, vi har til debat i dag, nemlig vores børns tilværelse, det vigtigste af alt, fordi børnene er vores forlængede øje ind i fremtiden, og derfor hviler der store forpligtelser på os voksne. Det er vor